

Skończone rezolwenty wolne i systemy pierwiastków

Jerzy Weyman

Uniwersytet Jagielloński

3 czerwca 2022

- $R = K[x_1, \dots, x_n]$ jest pierścieniem wielomianów, $K = \mathbf{C}$ liczby zespolone,
- I - ideał jednorodny w R ,

- $R = K[x_1, \dots, x_n]$ jest pierścieniem wielomianów, $K = \mathbf{C}$ liczby zespolone,
- I - ideał jednorodny w R ,
- Twierdzenie Hilberta o Syzygiach (1890):
- R/I (lub dowolny R -moduł M) ma minimalną rezolwentę wolną długości $c \leq n$,
-

$$\mathcal{F}_\bullet : 0 \rightarrow F_c \xrightarrow{d_c} F_{c-1} \rightarrow \dots \rightarrow F_i \xrightarrow{d_i} F_{i-1} \rightarrow \dots \rightarrow F_1 \xrightarrow{d_1} F_0 = R$$

- F_i są R -modułami wolnymi rangi f_i , $r_i := \text{rank } d_i$,
- $(f_0, f_1, \dots, f_c)$ is **jest formatem** $\mathcal{F}_\bullet$.

- $R = K[x_1, \dots, x_n]$ jest pierścieniem wielomianów, $K = \mathbf{C}$ liczby zespolone,
- I - ideał jednorodny w R ,
- Twierdzenie Hilberta o Syzygiach (1890):
- R/I (lub dowolny R -moduł M) ma minimalną rezolwentę wolną długości $c \leq n$,
-

$$\mathcal{F}_\bullet : 0 \rightarrow F_c \xrightarrow{d_c} F_{c-1} \rightarrow \dots \rightarrow F_i \xrightarrow{d_i} F_{i-1} \rightarrow \dots \rightarrow F_1 \xrightarrow{d_1} F_0 = R$$

- F_i są R -modułami wolnymi rangi f_i , $r_i := \text{rank } d_i$,
- $(f_0, f_1, \dots, f_c)$ is **jest formatem** $\mathcal{F}_\bullet$.
- tutaj $f_i = r_i + r_{i+1}$ jest rangą F_i .

- $R = K[x_1, \dots, x_n]$ jest pierścieniem wielomianów, $K = \mathbf{C}$ liczby zespolone,
- I - ideał jednorodny w R ,
- Twierdzenie Hilberta o Syzygiach (1890):
- R/I (lub dowolny R -moduł M) ma minimalną rezolwentę wolną długości $c \leq n$,
-

$$\mathcal{F}_\bullet : 0 \rightarrow F_c \xrightarrow{d_c} F_{c-1} \rightarrow \dots \rightarrow F_i \xrightarrow{d_i} F_{i-1} \rightarrow \dots \rightarrow F_1 \xrightarrow{d_1} F_0 = R$$

- F_i są R -modułami wolnymi rangi f_i , $r_i := \text{rank } d_i$,
- $(f_0, f_1, \dots, f_c)$ is **jest formatem** $\mathcal{F}_\bullet$.
- tutaj $f_i = r_i + r_{i+1}$ jest rangą F_i .

- I jest **ideałem doskonałym** gdy
- $c = pd_R(R/I) = \text{codim } I$,
- gdzie $\text{codim } I$ jest kowymiarem rozmaitości zdefiniowanej przez znikanie wielomianów z I ,

- I jest **ideałem doskonałym** gdy
- $c = pd_R(R/I) = \text{codim } I$,
- gdzie $\text{codim } I$ jest kowymiarem rozmaitości zdefiniowanej przez znikanie wielomianów z I ,
- lub, równoważnie, R/I jest Cohena-Macaulaya.

- I jest **ideałem doskonałym** gdy
- $c = pd_R(R/I) = \text{codim } I$,
- gdzie $\text{codim } I$ jest kowymiarem rozmaitości zdefiniowanej przez znikanie wielomianów z I ,
- lub, równoważnie, R/I jest Cohena-Macaulaya.

Wypadek $c = 2$: twierdzenie Hilberta-Burcha

- Dla $c = 2$ mówimy o formacie $(1, n, n - 1)$, t.j.

$$0 \rightarrow R^{n-1} \xrightarrow{d_2} R^n \xrightarrow{d_1} R \rightarrow R/I \rightarrow 0$$

Wypadek $c = 2$: twierdzenie Hilberta-Burcha

- Dla $c = 2$ mówimy o formacie $(1, n, n - 1)$, t.j.

$$0 \rightarrow R^{n-1} \xrightarrow{d_2} R^n \xrightarrow{d_1} R \rightarrow R/I \rightarrow 0$$

- $d_1 = (x_1, \dots, x_n)$ jest wektorem, $d_2 = (y_{i,j})$, $n \times (n - 1)$ macierzą,

Wypadek $c = 2$: twierdzenie Hilberta-Burcha

- Dla $c = 2$ mówimy o formacie $(1, n, n - 1)$, t.j.

$$0 \rightarrow R^{n-1} \xrightarrow{d_2} R^n \xrightarrow{d_1} R \rightarrow R/I \rightarrow 0$$

- $d_1 = (x_1, \dots, x_n)$ jest wektorem, $d_2 = (y_{i,j})$, $n \times (n - 1)$ macierzą,

Twierdzenie Hilberta-Burcha (1890/1968)

Ideał I jest wyznacznikowy, t.j. $x_i = (-1)^{i+1} \Delta_i$ gdzie Δ_i jest minorem macierzy d_2 z opuszczonym i -tym wierszem.

Wypadek $c = 2$: twierdzenie Hilberta-Burcha

- Dla $c = 2$ mówimy o formacie $(1, n, n - 1)$, t.j.

$$0 \rightarrow R^{n-1} \xrightarrow{d_2} R^n \xrightarrow{d_1} R \rightarrow R/I \rightarrow 0$$

- $d_1 = (x_1, \dots, x_n)$ jest wektorem, $d_2 = (y_{i,j})$, $n \times (n - 1)$ macierzą,

Twierdzenie Hilberta-Burcha (1890/1968)

Ideał I jest wyznacznikowy, t.j. $x_i = (-1)^{i+1} \Delta_i$ gdzie Δ_i jest minorem macierzy d_2 z opuszczonym i -tym wierszem.

- istnieje rezolwenta uniwersalna (generyczna), gdy weźmiemy $n \times (n - 1)$ zmiennych $Y_{i,j}$, pierścień $R_{gen} = K[Y_{i,j}]$ i rezolwentę ideału generowanego przez $(n - 1) \times (n - 1)$ minory macierzy $(Y_{i,j})$.

Wypadek $c = 2$: twierdzenie Hilberta-Burcha

- Dla $c = 2$ mówimy o formacie $(1, n, n - 1)$, t.j.

$$0 \rightarrow R^{n-1} \xrightarrow{d_2} R^n \xrightarrow{d_1} R \rightarrow R/I \rightarrow 0$$

- $d_1 = (x_1, \dots, x_n)$ jest wektorem, $d_2 = (y_{i,j})$, $n \times (n - 1)$ macierzą,

Twierdzenie Hilberta-Burcha (1890/1968)

Ideał I jest wyznacznikowy, t.j. $x_i = (-1)^{i+1} \Delta_i$ gdzie Δ_i jest minorem macierzy d_2 z opuszczonym i -tym wierszem.

- istnieje rezolwenta uniwersalna (generyczna), gdy weźmiemy $n \times (n - 1)$ zmiennych $Y_{i,j}$, pierścień $R_{gen} = K[Y_{i,j}]$ i rezolwentę ideału generowanego przez $(n - 1) \times (n - 1)$ minory macierzy $(Y_{i,j})$.
- Hochster (1975) udowodnił podobne twierdzenie dla formatów $(r_1, r_1 + r_2, r_2)$.

- Buchsbaum i Eisenbud udowodnili w 1975 tzw. pierwsze i drugie twierdzenia strukturalne, uogólniające twierdzenie Hilberta-Burcha,

- Buchsbaum i Eisenbud udowodnili w 1975 tzw. pierwsze i drugie twierdzenia strukturalne, uogólniające twierdzenie Hilberta-Burcha,
- te twierdzenia nie dają obiektu uniwersalnego,

- Buchsbaum i Eisenbud udowodnili w 1975 tzw. pierwsze i drugie twierdzenia strukturalne, uogólniające twierdzenie Hilberta-Burcha,
- te twierdzenia nie dają obiektu uniwersalnego,
- Bruns udowodnił ogólne twierdzenie o istnieniu obiektu "wersalnego", ale to twierdzenie nie daje konkretnej informacji i konstruowany obiekt nie jest ani wyznaczony jednoznacznie ani skończenie generowany.

Pytanie:

Czy można twierdzenie Hilberta-Burcha uogólnić do $c = 3$?

Pytanie:

Czy można twierdzenie Hilberta-Burcha uogólnić do $c = 3$?

- Dla $c = 3$ mówimy o formacie $(1, r_2 + 1, r_2 + r_3, r_3)$,

$$0 \rightarrow R^{r_3} \xrightarrow{d_3} R^{r_2+r_3} \xrightarrow{d_2} R^{r_2+1} \xrightarrow{d_1} R \rightarrow R/I \rightarrow 0$$

Pytanie:

Czy można twierdzenie Hilberta-Burcha uogólnić do $c = 3$?

- Dla $c = 3$ mówimy o formacie $(1, r_2 + 1, r_2 + r_3, r_3)$,

$$0 \rightarrow R^{r_3} \xrightarrow{d_3} R^{r_2+r_3} \xrightarrow{d_2} R^{r_2+1} \xrightarrow{d_1} R \rightarrow R/I \rightarrow 0$$

- traktujemy $d_1 = (x_1, \dots, x_n)$ jako wektor, $d_2 = (y_{i,j})$,
 $d_3 = (z_{j,k})$ jako macierze,
- nasz kompleks to

$$\mathcal{F}_\bullet : 0 \rightarrow F_3 \xrightarrow{d_3} F_2 \xrightarrow{d_2} F_1 \xrightarrow{d_1} F_0 = R$$

- dla jakich formatów istnieje obiekt uniwersalny ?

- Cały problem ma naturalną symetrię daną przez grupę $GL(F_3) \times GL(F_2) \times GL(F_1) \times GL(F_0)$,

- Cały problem ma naturalną symetrię daną przez grupę $GL(F_3) \times GL(F_2) \times GL(F_1) \times GL(F_0)$,
- Mamy trywialne relacje Koszula między generatorami $(x_1, \dots, x_n)$. Są one reprezentowane przez odwzorowanie

$$q_1 : \bigwedge^2 F_1 \rightarrow F_1.$$

- Cały problem ma naturalną symetrię daną przez grupę $GL(F_3) \times GL(F_2) \times GL(F_1) \times GL(F_0)$,
- Mamy trywialne relacje Koszula między generatorami $(x_1, \dots, x_n)$. Są one reprezentowane przez odwzorowanie

$$q_1 : \bigwedge^2 F_1 \rightarrow F_1.$$

- to odwzorowanie musi się podnieść do

$$p_1 : \bigwedge^2 F_1 \rightarrow F_2.$$

- Cały problem ma naturalną symetrię daną przez grupę $GL(F_3) \times GL(F_2) \times GL(F_1) \times GL(F_0)$,
- Mamy trywialne relacje Koszula między generatorami $(x_1, \dots, x_n)$. Są one reprezentowane przez odwzorowanie

$$q_1 : \bigwedge^2 F_1 \rightarrow F_1.$$

- to odwzorowanie musi się podnieść do

$$p_1 : \bigwedge^2 F_1 \rightarrow F_2.$$

- p_1 nie jest jedyne, jego niejednoznaczność jest reprezentowana przez odwzorowanie

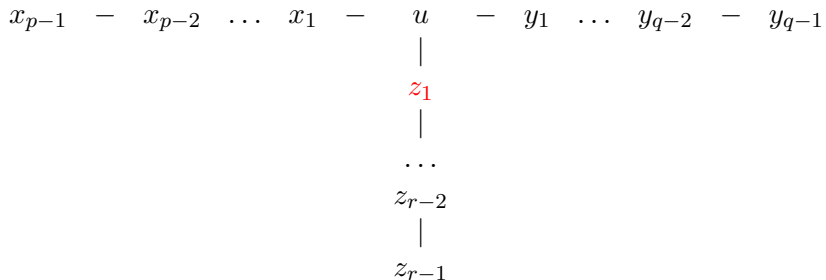
$$\bigwedge^2 F_1 \rightarrow F_3$$

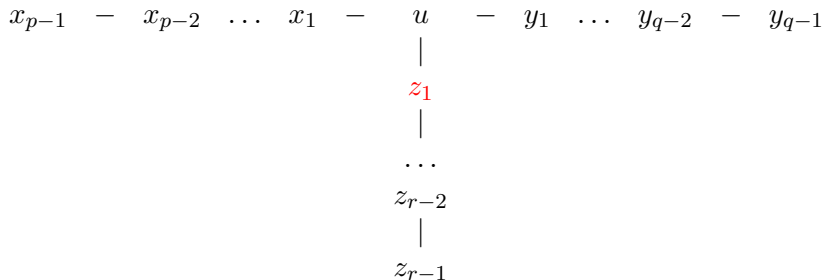

- Rozpatrzmy trójkę $(p, q, r) = (r_1 + 1, r_2 - 1, r_3 + 1)$,

- Rozpatrzmy trójkę $(p, q, r) = (r_1 + 1, r_2 - 1, r_3 + 1)$,
- Graf $T_{p,q,r}$ to

- Rozpatrzmy trójkę $(p, q, r) = (r_1 + 1, r_2 - 1, r_3 + 1)$,
- Graf $T_{p,q,r}$ to

- wyróżnimy wierzchołek odpowiadający z_1 ,

- Rozpatrzmy trójkę $(p, q, r) = (r_1 + 1, r_2 - 1, r_3 + 1)$,
- Graf $T_{p,q,r}$ to

$$\begin{array}{cccccccccccc}
 x_{p-1} & - & x_{p-2} & \dots & x_1 & - & u & - & y_1 & \dots & y_{q-2} & - & y_{q-1} \\
 & & & & & & | & & & & & & & \\
 & & & & & & z_1 & & & & & & & \\
 & & & & & & | & & & & & & & \\
 & & & & & & \dots & & & & & & & \\
 & & & & & & z_{r-2} & & & & & & & \\
 & & & & & & | & & & & & & & \\
 & & & & & & z_{r-1} & & & & & & &
 \end{array}$$

- wyróżnimy wierzchołek odpowiadający z_1 ,
- Graf $T_{p,q,r}$ z usuniętym wierzchołkiem z_1 jest systemem pierwiastków odpowiadającym $\underline{sl}(F_3) \times \underline{sl}(F_1)$,

- Podgraf na wierzchołkach $z_2, \dots, z_{r-1}$ odpowiada modułowi F_3 ,
- Podgraf na wierzchołkach $x_1, \dots, x_{p-1}, u, y_1, \dots, y_{q-1}$ odpowiada modułowi F_1 .
- dodatkowy wierzchołek z_1 reprezentuje dodatkową ukrytą symetrię, widać ją jako niejednoznaczność $F_3^* \otimes \bigwedge^2 F_1$ podniesienia relacji Koszula.

- Podgraf na wierzchołkach $z_2, \dots, z_{r-1}$ odpowiada modułowi F_3 ,
- Podgraf na wierzchołkach $x_1, \dots, x_{p-1}, u, y_1, \dots, y_{q-1}$ odpowiada modułowi F_1 .
- dodatkowy wierzchołek z_1 reprezentuje dodatkową ukrytą symetrię, widać ją jako niejednoznaczność $F_3^* \otimes \bigwedge^2 F_1$ podniesienia relacji Koszula.

- Gradacja względem niebieskiego wierzchołka

$$\underline{g}(E_7) = \underline{g}_{-2} \oplus \underline{g}_{-1} \oplus \underline{g}_0 \oplus \underline{g}_1 \oplus \underline{g}_2$$

$$\underline{g}_0 = \underline{sl}(7) \oplus \mathbf{C}, \underline{g}_1 = \bigwedge^3 \mathbf{C}^7, \underline{g}_2 = \bigwedge^6 \mathbf{C}^7,$$

- Gradacja względem czerwonego wierzchołka

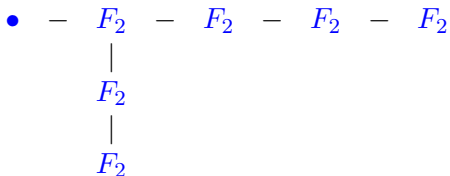
$$\underline{g}(E_7) = \underline{g}_{-3} \oplus \underline{g}_{-2} \oplus \underline{g}_{-1} \oplus \underline{g}_0 \oplus \underline{g}_1 \oplus \underline{g}_2 \oplus \underline{g}_3$$

$$\underline{g}_0 = \underline{sl}(2) \oplus \underline{sl}(6) \oplus \mathbf{C}, \underline{g}_1 = \mathbf{C}^2 \bigwedge^2 \mathbf{C}^6, \underline{g}_2 = \bigwedge^2 \mathbf{C}^2 \otimes \bigwedge^4 \mathbf{C}^6,$$

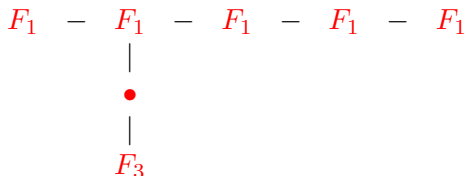
$$\underline{g}_3 = S_{2,1} \mathbf{C}^2 \otimes \bigwedge^6 \mathbf{C}^6.$$

- Gradacja względem niebieskiego wierzchołka

- Gradacja względem czerwonego wierzchołka

Twierdzenie (JW, 2018)

- 1 Istnieje rezolwenta generyczna $\mathcal{F}_{gen}(p, q, r)$ formatu $(r_1, r_1 + r_2, r_2 + r_3, r_3)$ nad pierścieniem $\hat{R}_{gen}(p, q, r)$ który ma strukturę reprezentacji algebry Liego $\underline{g}(T_{p,q,r}) \times \underline{sl}(F_2) \times \underline{sl}(F_0)$.
- 2 Pierścień $\hat{R}_{gen}(p, q, r)$ jest skończenie generowany wtedy i tylko wtedy gdy graf $T_{p,q,r}$ jest grafem Dynkina.

- w latach 1970-ych i 1980-ych D. Buchsbaum i D. Eisenbud organizowali w Brandeis University seminarium "Fellowship of the Ring"
- więc zgodnie z tradycją J.R.R. Tolkiena

One ring to rule them all,
One ring to find them,
one ring to bring them all
and in the darkness bind them.

- wiele razy w matematyce występuje klasyfikacja przez grafy ADE , t.j. grafy A_n , D_n , E_6 , E_7 , E_8 ,

- wiele razy w matematyce występuje klasyfikacja przez grafy ADE , t.j. grafy A_n, D_n, E_6, E_7, E_8 ,
- Klasyfikacja Cartana-Killinga prostych algebr Liego nad $\mathbf{C}$ (tu występują jeszcze B_n, C_n, F_4, G_2),

- wiele razy w matematyce występuje klasyfikacja przez grafy ADE , t.j. grafy A_n, D_n, E_6, E_7, E_8 ,
- Klasyfikacja Cartana-Killinga prostych algebr Liego nad $\mathbf{C}$ (tu występują jeszcze B_n, C_n, F_4, G_2),
- Grupy Kleina (podgrupy skończone $SL(2, \mathbf{C})$),
- Kiełki funkcji holomorficznych modalności 0 (Arnold),
- Punkty z osobliwościami wymiernymi na powierzchniach algebraicznych (osobliwości Du Vala),

- wiele razy w matematyce występuje klasyfikacja przez grafy ADE , t.j. grafy A_n, D_n, E_6, E_7, E_8 ,
- Klasyfikacja Cartana-Killinga prostych algebr Liego nad $\mathbf{C}$ (tu występują jeszcze B_n, C_n, F_4, G_2),
- Grupy Kleina (podgrupy skończone $SL(2, \mathbf{C})$),
- Kiełki funkcji holomorficznych modalności 0 (Arnold),
- Punkty z osobliwościami wymiernymi na powierzchniach algebraicznych (osobliwości Du Vala),
- Reprezentacje kołczanów (Gabriel),

- wiele razy w matematyce występuje klasyfikacja przez grafy ADE , t.j. grafy A_n, D_n, E_6, E_7, E_8 ,
- Klasyfikacja Cartana-Killinga prostych algebr Liego nad $\mathbf{C}$ (tu występują jeszcze B_n, C_n, F_4, G_2),
- Grupy Kleina (podgrupy skończone $SL(2, \mathbf{C})$),
- Kiełki funkcji holomorficznych modalności 0 (Arnold),
- Punkty z osobliwościami wymiernymi na powierzchniach algebraicznych (osobliwości Du Vala),
- Reprezentacje kołczanów (Gabriel),
- Algebry klastrowe (Fomin-Zelevinsky).

- Jeśli Γ jest grafem na n wierzchołkach, bez wielokrotnych krawędzi,

- Jeśli Γ jest grafem na n wierzchołkach, bez wielokrotnych krawędzi,
- wprowadzamy formę kwadratową,

$$Q_{\Gamma}(x_1, \dots, x_n) = x_1^2 + x_2^2 + \dots + x_n^2 - \sum_{i-j} x_i x_j,$$

- Jeśli Γ jest grafem na n wierzchołkach, bez wielokrotnych krawędzi,
- wprowadzamy formę kwadratową,

$$Q_{\Gamma}(x_1, \dots, x_n) = x_1^2 + x_2^2 + \dots + x_n^2 - \sum_{i-j} x_i x_j,$$

- forma Q_{Γ} jest dodatnio określona wtedy i tylko wtedy gdy Γ jest grafem Dynkina typu ADE.

- konkluzja: formaty dla których $T_{p,q,r}$ jest grafem Dynkina typu ADE są specjalne,
- Czy ideały doskonałe kowymiaru 3 z rezolwentami w formatach Dynkina mają związek z odpowiednimi algebrami Liego (grupami reduktywnymi) ?

- konkluzja: formaty dla których $T_{p,q,r}$ jest grafem Dynkina typu ADE są specjalne,
- Czy ideały doskonałe kowymiaru 3 z rezolwentami w formatach Dynkina mają związek z odpowiednimi algebrami Liego (grupami reduktywnymi) ?
- A_n : $(1, 3, n, n - 2)$, ale dla ideałów doskonałych widzimy tylko $(1, 3, 3, 1)$, więc mamy tylko przecięcia zupełne,

- konkluzja: formaty dla których $T_{p,q,r}$ jest grafem Dynkina typu ADE są specjalne,
- Czy ideały doskonałe kowymiaru 3 z rezolwentami w formatach Dynkina mają związek z odpowiednimi algebrami Liego (grupami reduktywnymi) ?
- A_n : $(1, 3, n, n - 2)$, ale dla ideałów doskonałych widzimy tylko $(1, 3, 3, 1)$, więc mamy tylko przecięcia zupełne,
- D_n : mamy formaty $(1, n, n, 1)$ i $(1, 4, n, n - 3)$,

- konkluzja: formaty dla których $T_{p,q,r}$ jest grafem Dynkina typu ADE są specjalne,
- Czy ideały doskonałe kowymiaru 3 z rezolwentami w formatach Dynkina mają związek z odpowiednimi algebrami Liego (grupami reduktywnymi) ?
- A_n : $(1, 3, n, n - 2)$, ale dla ideałów doskonałych widzimy tylko $(1, 3, 3, 1)$, więc mamy tylko przecięcia zupełne,
- D_n : mamy formaty $(1, n, n, 1)$ i $(1, 4, n, n - 3)$,
- dla $(1, n, n, 1)$ mamy

Twierdzenie (Buchsbaum-Eisenbud, 1976)

- Rezolwenta minimalna formatu $(1, n, n, 1)$ istnieje tylko gdy $n = 2m + 1$ jest nieparzyste,
- Istnieje rezolwenta uniwersalna formatu $(1, 2m + 1, 2m + 1, 1)$. Macierz d_2 jest skośno symetryczną macierzą zmiennych, ideał I jest generowany przez $(2m) \times (2m)$ Pfaffiany podmacierzy d_2 (opuszczamy ten sam wiersz i kolumnę).

- jaki jest związek twierdzenia Buchsbauma-Eisenbuda z grupą ortogonalną ?
- co z formatami typu E_6 , E_7 , E_8 ?

- jaki jest związek twierdzenia Buchsbauma-Eisenbuda z grupą ortogonalną ?
- co z formatami typu E_6 , E_7 , E_8 ?
- E_6 : $(1, 5, 6, 2)$,
- E_7 : $(1, 6, 7, 2)$ i $(1, 5, 7, 3)$,
- E_8 : $(1, 7, 8, 2)$ i $(1, 5, 8, 4)$.

- jaki jest związek twierdzenia Buchsbauma-Eisenbuda z grupą ortogonalną ?
- co z formatami typu E_6 , E_7 , E_8 ?
- E_6 : $(1, 5, 6, 2)$,
- E_7 : $(1, 6, 7, 2)$ i $(1, 5, 7, 3)$,
- E_8 : $(1, 7, 8, 2)$ i $(1, 5, 8, 4)$.
- takie ideały są bardzo rzadkie, np. 2×2 minory 2×4 macierzy dają

$$0 \rightarrow R^3(-4) \rightarrow R^8(-3) \rightarrow R^6(-2) \rightarrow R$$

i odpowiedni graf $T_{2,4,4}$ nie jest grafem Dynkina.

- Lars Christensen (Texas Tech), Oana Veliche (Northeastern) - aspekt związany z liaison,
- Sara Filippini (Kraków), Jacinta Torres (Kraków) - aspekt związany z rozmaitościami Schuberta,

- Lars Christensen (Texas Tech), Oana Veliche (Northeastern) - aspekt związany z liaison,
- Sara Filippini (Kraków), Jacinta Torres (Kraków) - aspekt związany z różnościami Schuberta,
- Lorenzo Guerrieri (Kraków), liczenie wyższych odwzorowań strukturalnych,
- Xianglong Ni (UC Berkeley)-Macaulay 2, nowy algorytm liczenia wyższych odwzorowań strukturalnych,

- gdzie szukać przykładów ideałów doskonałych kowymiaru 3 z rezolwentami w formacie Dynkina ?,
- graf $T_{p,q,r}$ daje odpowiedź,

- gdzie szukać przykładów ideałów doskonałych kowymiaru 3 z rezolwentami w formacie Dynkina ?,
- graf $T_{p,q,r}$ daje odpowiedź,

- wierzchołek $\bullet$ daje nam reprezentację mniejszej grupy, w tym wypadku reprezentację $\wedge^3 \mathbb{C}^7$ grupy $SL(7)$,

- gdzie szukać przykładów ideałów doskonałych kowymiaru 3 z rezolwentami w formacie Dynkina ?,
- graf $T_{p,q,r}$ daje odpowiedź,

- wierzchołek $\bullet$ daje nam reprezentację mniejszej grupy, w tym wypadku reprezentację $\bigwedge^3 \mathbf{C}^7$ grupy $SL(7)$,
- wierzchołki oznaczone na czerwono i zielono dają formaty typu E_7

- gdzie szukać przykładów ideałów doskonałych kowymiaru 3 z rezolwentami w formacie Dynkina ?,
- graf $T_{p,q,r}$ daje odpowiedź,

- wierzchołek $\bullet$ daje nam reprezentację mniejszej grupy, w tym wypadku reprezentację $\bigwedge^3 \mathbf{C}^7$ grupy $SL(7)$,
- wierzchołki oznaczone na czerwono i zielono dają formaty typu E_7

-

$$0 \rightarrow R^3 \rightarrow R^7 \rightarrow R^5 \rightarrow R$$

$$0 \rightarrow R^2 \rightarrow R^7 \rightarrow R^6 \rightarrow R$$

- nasza reprezentacja to $n \times n$ macierze skośno symetryczne,

- nasza reprezentacja to $n \times n$ macierze skośno symetryczne,
- dla $n = 2m + 1$ nieparzystego widzimy ideał Buchsbauma-Eisenbuda, jako równania zbioru macierzy rangi $\leq 2m - 2$,
- dla n parzystego ideał Buchsbauma-Eisenbuda widzimy jako

$$(\Delta, \partial\Delta/\partial x_{1,n}, \dots, \partial\Delta/\partial x_{n-1,n}),$$

gdzie Δ to Pfaffian całej macierzy,

- nasza reprezentacja to $n \times n$ macierze skośnie symetryczne,
- dla $n = 2m + 1$ nieparzystego widzimy ideał Buchsbauma-Eisenbuda, jako równania zbioru macierzy rangi $\leq 2m - 2$,
- dla n parzystego ideał Buchsbauma-Eisenbuda widzimy jako

$$(\Delta, \partial\Delta/\partial x_{1,n}, \dots, \partial\Delta/\partial x_{n-1,n}),$$

gdzie Δ to Pfaffian całej macierzy,

- w obu wypadkach widzimy też w tej reprezentacji stowarzyszony ideał z rezolwentą formatu $(1, 4, n, n - 3)$,
- cała sytuacja była opisana przez Anne Brown w 1987.

- nasza reprezentacja to $\wedge^3 \mathbf{C}^6$, więc $R = K[x_{ijk}]$ z $1 \leq i < j < k \leq 6$,

- nasza reprezentacja to $\wedge^3 \mathbf{C}^6$, więc $R = K[x_{ijk}]$ z $1 \leq i < j < k \leq 6$,
- W R mamy jedyny $SL(6)$ -niezmiennik Δ stopnia 4,

- nasza reprezentacja to $\wedge^3 \mathbf{C}^6$, więc $R = K[x_{ijk}]$ z $1 \leq i < j < k \leq 6$,
- W R mamy jedyny $SL(6)$ -niezmiennik Δ stopnia 4,
- mamy dwa bliźniacze ideały $\mathbf{I}'_{1562}$ i $\mathbf{I}''_{1562}$ z rezolwentami formatu $(1, 5, 6, 2)$:
-

$$\mathbf{I}'_{1562} = (\Delta, \partial\Delta/\partial x_{456}, \partial\Delta/\partial x_{356}, \partial\Delta/\partial x_{256}, \partial\Delta/\partial x_{156}),$$

$$\mathbf{I}''_{1562} = (\Delta, \partial\Delta/\partial x_{456}, \partial\Delta/\partial x_{356}, \partial\Delta/\partial x_{346}, \partial\Delta/\partial x_{345}).$$

- nasza reprezentacja to $\bigwedge^3 \mathbf{C}^7$, więc $R = K[x_{ijk}]$ z $1 \leq i < j < k \leq 7$,

- nasza reprezentacja to $\wedge^3 \mathbf{C}^7$, więc $R = K[x_{ijk}]$ z $1 \leq i < j < k \leq 7$,
- W R mamy jedyny $SL(7)$ -niezmiennik Δ stopnia 7,

- nasza reprezentacja to $\bigwedge^3 \mathbf{C}^7$, więc $R = K[x_{ijk}]$ z $1 \leq i < j < k \leq 7$,
- W R mamy jedyny $SL(7)$ -niezmiennik Δ stopnia 7,
- mamy ideał $\mathbf{I}_{1672}$ z rezolwentą formatu $(1, 6, 7, 2)$:

$$\mathbf{I}_{1672} = (\Delta, \partial\Delta/\partial x_{567}, \partial\Delta/\partial x_{467}, \partial\Delta/\partial x_{367}, \partial\Delta/\partial x_{267}, \partial\Delta/\partial x_{167})$$

- nasza reprezentacja to $\wedge^3 \mathbf{C}^7$, więc $R = K[x_{ijk}]$ z $1 \leq i < j < k \leq 7$,
- W R mamy jedyny $SL(7)$ -niezmiennik Δ stopnia 7,
- mamy ideał $\mathbf{I}_{1672}$ z rezolwentą formatu $(1, 6, 7, 2)$:

$$\mathbf{I}_{1672} = (\Delta, \partial\Delta/\partial x_{567}, \partial\Delta/\partial x_{467}, \partial\Delta/\partial x_{367}, \partial\Delta/\partial x_{267}, \partial\Delta/\partial x_{167})$$

- mamy też ideał $\mathbf{I}_{1573}$ z rezolwentą formatu $(1, 5, 7, 3)$

$$\mathbf{I}_{1573} = (\Delta, \partial\Delta/\partial x_{567}, \partial\Delta/\partial x_{467}, \partial\Delta/\partial x_{457}, \partial\Delta/\partial x_{456}).$$

- nasza reprezentacja to $\bigwedge^3 \mathbf{C}^8$, więc $R = K[x_{ijk}]$ z $1 \leq i < j < k \leq 8$,

- nasza reprezentacja to $\wedge^3 \mathbf{C}^8$, więc $R = K[x_{ijk}]$ z $1 \leq i < j < k \leq 8$,
- W R mamy jedyny $SL(8)$ -niezmiennik Δ stopnia 16,

- nasza reprezentacja to $\bigwedge^3 \mathbf{C}^8$, więc $R = K[x_{ijk}]$ z $1 \leq i < j < k \leq 8$,
- W R mamy jedyny $SL(8)$ -niezmiennik Δ stopnia 16,
- mamy ideał $\mathbf{I}_{1782}$ z rezolwentą formatu $(1, 7, 8, 2)$:

$$\mathbf{I}_{1782} = (\Delta, \partial\Delta/\partial x_{678}, \partial\Delta/\partial x_{578}, \partial\Delta/\partial x_{478}, \\ \partial\Delta/\partial x_{378}, \partial\Delta/\partial x_{278}, \partial\Delta/\partial x_{178}),$$

- nasza reprezentacja to $\bigwedge^3 \mathbf{C}^8$, więc $R = K[x_{ijk}]$ z $1 \leq i < j < k \leq 8$,
- W R mamy jedyny $SL(8)$ -niezmiennik Δ stopnia 16,
- mamy ideał $\mathbf{I}_{1782}$ z rezolwentą formatu $(1, 7, 8, 2)$:

$$\mathbf{I}_{1782} = (\Delta, \partial\Delta/\partial x_{678}, \partial\Delta/\partial x_{578}, \partial\Delta/\partial x_{478}, \\ \partial\Delta/\partial x_{378}, \partial\Delta/\partial x_{278}, \partial\Delta/\partial x_{178}),$$

- mamy też ideał $\mathbf{I}_{1584}$ z rezolwentą formatu $(1, 5, 8, 4)$

$$\mathbf{I}_{1584} = (\Delta, \partial\Delta/\partial x_{678}, \partial\Delta/\partial x_{578}, \partial\Delta/\partial x_{568}, \partial\Delta/\partial x_{567}).$$

Przypuszczenie o generyczności.

Każdy ideał doskonały kowymiaru 3 z rezolwentą formatu Dynkina jest otrzymany (z dokładnością do deformacji) przez specjalizację odpowiedniego ideału zdefiniowanego powyżej.

Przypuszczenie o generyczności.

Każdy ideał doskonały kowymiaru 3 z rezolwentą formatu Dynkina jest otrzymany (z dokładnością do deformacji) przez specjalizację odpowiedniego ideału zdefiniowanego powyżej.

- czemu tego się oczekuje ?

Przyjęcie o generyczności.

Każdy ideał doskonały kowymiaru 3 z rezolwentą formatu Dynkina jest otrzymany (z dokładnością do deformacji) przez specjalizację odpowiedniego ideału zdefiniowanego powyżej.

- czemu tego się oczekuje ?
- przykłady odpowiadają prawidłowości związanej z diagramami $T_{p,q,r}$,

Przyпускzenie o generyczności.

Każdy ideał doskonały kowymiaru 3 z rezolwentą formatu Dynkina jest otrzymany (z dokładnością do deformacji) przez specjalizację odpowiedniego ideału zdefiniowanego powyżej.

- czemu tego się oczekuje ?
- przykłady odpowiadają prawidłowości związanej z diagramami $T_{p,q,r}$,
- rezolwenty pochodzące od naszych ideałów dadzą się scharakteryzować w terminach samej ich struktury,

Przyjęcie o generyczności.

Każdy ideał doskonały kowymiaru 3 z rezolwentą formatu Dynkina jest otrzymany (z dokładnością do deformacji) przez specjalizację odpowiedniego ideału zdefiniowanego powyżej.

- czemu tego się oczekuje ?
- przykłady odpowiadają prawidłowości związanej z diagramami $T_{p,q,r}$,
- rezolwenty pochodzące od naszych ideałów dadzą się scharakteryzować w terminach samej ich struktury,
- jest jeszcze związek z innym przyjęciem.

Pytanie Peskina i Szpiro (1975).

Niech R będzie pierścieniem lokalnym, M, N -dwoma R -modułami skończenie generowanymi. Załóżmy, że $pd_R M < \infty$, oraz że $M \otimes_R N$ ma skończoną długość. Czy z powyższego wynika, że

$$\dim(M) + \dim(N) \leq \dim(R)?$$

Pytanie Peskina i Szpiro (1975).

Niech R będzie pierścieniem lokalnym, M, N -dwoma R -modułami skończenie generowanymi. Załóżmy, że $pd_R M < \infty$, oraz że $M \otimes_R N$ ma skończoną długość. Czy z powyższego wynika, że

$$\dim(M) + \dim(N) \leq \dim(R)?$$

Twierdzenie o dychotomii.

Jeśli odpowiedź na pytanie Peskina i Szpiro jest pozytywna, to Przypuszczenie o generyczności jest prawdziwe.

Dziękuję za uwagę!